

DE STER

NR. 11. NOVEMBER 1959

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Twee
aardige meisjes
uit Walcheren.*

INHOUD:

Blz.

Een nieuwe Apostel	323
Tabak en longkanker	324
Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon	330
„... Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren...”	337
Het voorbeeld van Zacheüs	340
Gods beloften vervuld	344
Herinnering aan Holland	346
De geschiedenis van de oorlog in Utah .	347
De gebeurtenissen in de Zending . . .	350
Influisteringen van de Heilige Geest . .	352

59e JAARGANG

Nr 11

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

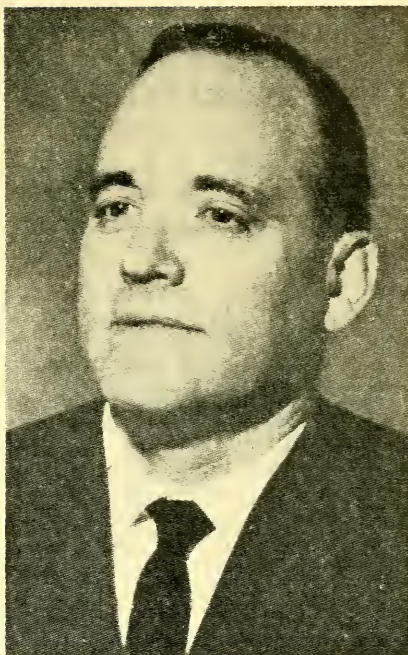
Een nieuwe

Apostel

Tijdens de laatste halfjaarlijkse Conferentie, in oktober jl. te Salt Lake City gehouden, werd Howard William Hunter, President van de Pasadena Stake, Californië, als Apostel voorgesteld en ondersteund, aldus de ledige plaats in de Raad der Twaalven innemend, die door de opname van Elder Henry D. Moyle in het Kerkbestuur was ontstaan. Elder Hunter, geboren te Boise, Idaho, de 14de november 1907, is een advocaat, die aan de universiteit te Los Angeles cum laude promoveerde. Zijn bekwaamheden in religieus en maatschappelijk opzicht hebben hem de hoge achting van vrienden en medewerkers doen winnen.

Hij diende de Kerk als bisschop in de Zuid-Pasadena Ward van 1941 tot 1947, waarna hij in de Hoge Raad van de Pasadena Stake werd opgenomen tot zijn benoeming als President van die Stake in 1950. Na in Boise de verschillende scholen te hebben doorlopen en na zijn promotie aan de universiteit te Los Angeles, vestigde hij zich als advocaat in 1939.

Elder Hunter is gehuwd met Clara May Jeffs. Het huwelijk werd de 10e juni 1931 in de Salt Lake Tempel voltrokken. Zij zijn de ouders van twee zoons. Een derde zoon overleed in zijn kindsheid. Een van de zoons, John J. Hun-

Howard William Hunter

ter, student aan de Brigham Young universiteit, was met zijn vader en moeder in de Tabernakel aanwezig, toen de benoeming werd aangekondigd. De andere zoon wist toen nog van niets, want hij vervult thans een zending in Zuid-Australië.

De nieuwe apostel heeft zijn talenten onder meer gegeven aan de jeugdleiding. Zelf padvinder zijnde, heeft hij op verschillende tijden als assistent padvinderleider, padvinderleider en gevolmachtigde van de Raad voor de Padvinderij te Los Angeles dienst gedaan. Zijn belangstelling beweegt zich op velerlei gebied. Zo bezit hij bijv. een verzameling van meer dan 2000 zeldzame munten en een grote bibliotheek met Kerkliteratuur.

TABAK EN LONGKANKER

In de „Instructor” van oktober 1959 is een artikel opgenomen, onder boven vermeld hoofd. Het is van de hand van Dr. Ochsner, President van de Alton Ochsner Medical Foundation, tevens hoofd van de chirurgische afdeling van die stichting. Voorts is hij onder meer bestuurslid van de Amerikaanse Vereniging voor Kankerbestrijding.

De inhoud is van zulk een groot belang en er worden zulke sprekende uitkomsten in vermeld, dat deze de lezers van de „Ster” en vooral de jongeren onder hen, niet mogen worden onthouden. Dr. Ochsner geeft een antwoord op de in deze tijd opgeworpen strijdvrage: „Bestaat er verband tussen roken en longkanker”? Het antwoord van de niet-Mormoonse geleerde is ondubbelzinnig.

„Longkanker is een ziekte, die dertig tot veertig jaar geleden vrijwel niet voorkwam. Zij was zo zeldzaam, dat men haar bijna beschouwde als niet te bestaan. Gedurende vier jaren van mijn praktijk heb ik één geval van longkanker gezien en wegens de zeldzaamheid kwamen alle studenten naar de snijkamer om bij de sectie aanwezig te zijn. Nu is longkanker de meest voorkomende van alle kankersoorten. Tot 1955 stond borstkanker boven aan de lijst. Van de longkankerpatienten zijn 85 % mannen, terwijl in de jaren tussen 1930 en '40 de frequentie bij mannen en vrouwen vrijwel gelijk was. Daarna trad een enorme toeneming bij mannen op, doch bij de vrouwen vond een lichte teruggang plaats. Hoe kwam dat? Omdat 20 jaren eerder, aan het begin van de eerste wereldoorlog in 1914, de mannen hevig cigareetten begonnen te roken. De tijdsduur tussen 1914 en 1934 is die, welke het kanker verwekkende element in de cigareettenrook nodig heeft, om zijn invloed te doen gelden. De ziekte neemt nu echter bij vrouwen ook toe. Men heeft mij vaak verteld, dat vrouwen evenveel roken als mannen. Dit is niet zo. Van alle personen, die een pakje of meer per dag oproken, is twee derde deel mannen. Doch het zijn niet de mannen, die thans roken, bij wie de kanker zich noodzakelijkerwijs openbaart. Het zijn degenen, die ongeveer twintig jaar geleden met roken zijn begonnen, omdat het kanker verwekkende agens die tijd nodig heeft om kanker te doen ontstaan. Daarom is longkanker *de* ziekte van mannen in deze tijd.

Dikwijls heb ik opmerkingen gehoord als deze: „Mijn oom is vijf en negentig jaar oud geworden, heeft zijn hele leven gerookt en hij heeft nooit kanker gekregen”. Dat is ongetwijfeld waar; wij weten ook van mensen, die nooit hebben gerookt en spontaan longkanker kregen. Deze gevallen zijn evenwel uiterst zeldzaam. Sommige mensen zijn vatbaar voor kanker, anderen daarentegen buitengewoon resistent. Bij eerstgenoemden heeft een kanker verwekkend agens maar een betrekkelijk korte tijd nodig om kanker tot ontwikkeling te doen komen, bij de laatsten een lange tijd.

Om aan te tonen dat longkanker ontzaglijk is toegenomen, geef ik de cijfers van de staat New-York, waar de statistieken nauwkeurig zijn bijgehouden. Van 1935 tot 1950 nam het aantal gevallen van longkanker bij mannen met 386 % toe, terwijl alle andere kankergevallen gedurende die tijd slechts 2 % hoger werden. In die periode nam het aantal gevallen bij vrouwen met 68 % toe; de andere soorten kanker liepen in die tijd 15 % terug. Longkanker is de enige kanker, die bij beide geslachten toeneemt.

Dit is niet alleen in Amerika zo, ook in andere beschaafde landen, waar veel gerookt wordt. In Engeland bijvoorbeeld, waar tot ongeveer tien jaren geleden veel meer gerookt werd dan hier,¹⁾ nam de longkanker tussen 1934 en 1954 met het 38-voudige toe. In Holland vermeerderde het aantal gevallen met het tienvoudige bij vrouwen en met het 24-voudige bij mannen.

Men heeft vaak verkondigd, dat er geen oorzakelijk verband kan bestaan tussen roken en kanker, want — zo betoogt men — als dat verband bestond, zouden wij in Amerika meer gevallen hebben dan in Engeland, aangezien wij meer roken dan zij. Het is waar, dat longkanker in Engeland meer voorkomt dan hier en het is ook waar, dat wij meer roken dan onze Britse neven. Maar het is alleen maar gedurende de laatste tien jaren, dat wij meer roken dan de Britten; vóór die tijd rookten zij veel meer. Thans betalen zij de prijs voor hun buitensporig roken van de laatste 25 jaren. Het wordt mij angstig te moede, als ik denk aan wat over tien of vijftien jaren met ons gaat gebeuren, wanneer onze rookgewoonte ons in zijn greep heeft.

Om u te laten zien hoe ernstig de toestand in Engeland is, het volgende: In 1954 was van alle doodsoorzaken bij mannen tussen 45 en 55 jaar oud, in de kracht van hun leven dus, 10 % longkanker. M.a.w. van alle mannen, die dat jaar in de leeftijd tussen 45 en 55 stierven, stierf er een op de tien aan longkanker. Het is angstwekkend te bedenken, dat het hier over 15 of 20 jaar nog veel erger zal zijn.

Sommige mensen hoort men wel zeggen: „Het is de sigarettenrook niet, het is de „smog” (met roet bezwangerde mist). Dat is een van de argumenten om de grote frequentie van longkanker in Londen te

¹⁾ Lees steeds voor hier: Amerika.

verklaren. Dat zou men kunnen aanvaarden, ware het niet, dat in Denemarken, waar even veel gerookt wordt als in Engeland en waar longkanker in even grote mate voorkomt als daar, van „smog” helemaal geen sprake is. En tenslotte: als het „smog” zou zijn, dan zouden vrouwen er net zo veel last van hebben als mannen.

Kanker is een ziekte van de ouderdom. Van alle personen boven de negentig jaar, lijden er meer aan kanker dan die van 80, enz. Er is maar één soort kanker, die niet met het ouder worden toeneemt en dat is de longkanker.

De toename van longkanker is zeer scherp tot de leeftijd van 55 jaar, waarna met het voortschrijden der jaren, een vermindering intreedt. Het is de enige kanker die niet het verloop volgt van alle andere kankersoorten. De reden daarvan is, dat personen, die zwaar gerookt hebben, hun hart en bloedvaten aan de verderfelijke gevolgen van de tabak hebben bloot gesteld en dientengevolge thrombose in de kransslagader ontwikkelen, sterven en niet lang genoeg leven om longkanker te doen ontstaan. Een twijfelachtig voordeel van het roken is dus dat ge uzelf longkanker kunt besparen door zwaar te roken en vroeg aan thrombose ten onder te gaan. Men zou nog een stap verder kunnen gaan en zeggen: „Ge kunt u het sterven aan beide ziekten besparen door u op veertigjarige leeftijd dood te schieten”. Maar deze suggestie doet niemand aan de hand. Maar toch is het zelfmoord, hoe ge het ook bekijkt. Of ge u nu een kogel door het hoofd jaagt of dat ge rookt, *het is zelfmoord*. Het enige verschil is dat een kogel sneller en goedkoper een eind aan uw leven maakt dan het roken. Dat duurt veel langer, is kostbaar en pijnlijk. Maar *zelfmoord* is het. Vele mensen zeggen dat er geen verband bestaat tussen roken en kanker. „Het is niet bewezen”, zeggen zij. Maar ik moet de arts nog tegen komen, die *niet* zal toegeven, dat tussen die twee een oorzakelijk verband bestaat. Voor twee artsen maak ik een uitzondering; deze zijn in dienst van een tabakmaatschappij. Ik kan u verzekeren, dat roken een verslaafdheid is. Wanneer ik een man vertel — wat ik ook gedaan heb — dat hij met roken moet ophouden of anders zijn benen verliezen en hij zegt mij, dat hij liever zijn benen verliest dan het roken te staken en met roken doorgaat en zijn benen verliest, dan is dat verslaafdheid.

Ongeveer zeven jaar geleden begon de Amerikaanse Vereniging voor Kankerbestrijding met een uitgebreid onderzoek. Twee en twintig duizend vrouwelijke vrijwilligers over de gehele Verenigde Staten ondervroegen twee honderd duizend mannen tussen de vijftig en zeventig jaar oud, leeftijden binnen welke de longkanker zich openbaart. Elk van deze jonge vrouwen moest elke man een lange lijst doen invullen over zijn rookgewoonten — of hij wel rookte, wat hij rookte en hoe veel hij had gerookt, of hij er ooit mee was opgehouden en of hij er ooit weer mee was begonnen.

Deze gegevens werden door het hoofdkwartier van de Vereniging voor

Kankerbestrijding gerangschikt. Elk jaar ondervroeg elk van de jonge vrouwen de mannen, die zij het vorig jaar had geïnterviewd, opnieuw. Na zes jaren waren twaalf duizend van de mannen gestorven. Wanneer een man stierf, ontving zij een fotocopy van de overlijdensacte. Als hij aan kanker was overleden en er was sectie op het lijk verricht, kreeg zij een stuk van het zieke weefsel, hetwelk zij dan naar het hoofdkwartier zond.

Het resultaat van dat onderzoek toonde aan, dat er niet alleen verschil in het optreden van longkanker bij de roker en niet-roker was, doch ook, dat dit optreden varieerde met de hoeveelheid, die gerookt was. Het was het minst bij de niet-roker, dan volgden zij, die tot een half pakje per dag oprookten, nog vaker vond het optreden plaats bij hen, die een half pakje tot een heel rookten, bij rokers, die meer dan een pakje per dag gebruikten, was de frequentie nog hoger en het hoogst bij hen, die meer dan twee pakjes per dag in rook deden opgaan. Men kon bepalen hoe vlug de roker kanker zou krijgen, door de hoeveelheid die hij rookte.

Voorts wees deze studie uit, dat het sterftecijfer in z'n geheel beschouwd bij sigarettenrokers 105 % hoger was dan bij niet-rokers. Het sterftecijfer voor hartziekten was bij sigarettenrokers 125 % hoger dan bij niet-rokers en voor longkanker was het bij sigarettenrokers 800 % hoger dan bij niet-rokers. Toch zijn er nog mensen, die zeggen: „Het is nooit bewezen”. Ik heb dikwijls mannen tot mij horen zeggen: „Wat mij betreft, het geeft niet, al houd ik er mee op, de teerling is al geworpen”. Dat behoeft in het geheel niet waar te zijn. Echter; het kan waar zijn, zoals in het geval van Dr. Evarts Graham. Dr. Graham, een groot geleerde en professor in de chirurgie aan de universiteit in St. Louis, placht mij, wat betreft de verwantschap tussen roken en kanker, aan te vallen. Hijzelf rookte zeer veel. Hij geloofde niet aan enig oorzakelijk verband. Ik moet toegeven, dat mijn argumenten in het begin nogal nevelig waren. Zij waren gebaseerd op twee feiten: ten eerste had ik nog nooit een patient gezien met longkanker, die geen zware roker was geweest, en ten tweede was er een parallel tussen het sigarettengebruik en het optreden van longkanker. Maar die parallel bestond vijftien jaar geleden ook tussen longkanker en de verkoop van nylon kousen. Dr. Graham raakte tenslotte toch overtuigd en hij hield met roken op. Maar hij stierf aan longkanker. De doevigste brief, die ik ooit in mijn leven ontving, was van Dr. Graham, drie weken voor zijn dood. Hij zeide: „Ik wilde je alleen maar laten weten, daar ik je belangstelling kon, dat men kanker in mijn beide longen heeft geconstateerd. Zoals je weet, hield ik vier jaar geleden met roken op, maar door het roken van twee pakjes sigaretten per dag, vijftig jaren lang, was er toch teveel vernield”.

Er zijn in de Verenigde Staten zes sigarettenmaatschappijen, die alleen aan belasting elk een miljoen dollars *per dag* betalen. De belastingen,

die door de tabaksindustrie worden betaald, belopen meer dan twee en drie kwart milliard dollars per jaar. Daarin zijn niet begrepen de kosten van het ruwe product, noch de arbeid, noch de onbelangrijke advertentiekosten, die het vorige jaar \$ 125.000.000 bedroegen. Wij spreken over een multi-milliard dollar industrie. Het is verre van mij om mij met de economie van onze natie te bemoeien, maar wat hebben wij aan een economie, die de gezondheid van ons volk vernietigt? En daar zijn we zeker mee bezig, wij ondermijnen zeker de gezondheid van onze natie. Van alle personen, die aan longkanker overlijden, zijn 98½ % zware rokers!

Er zijn nog meer bewijzen, dat roken kanker veroorzaakt. Ik woonde enige jaren geleden een vergadering bij van het longkankercomité van de Amerikaanse Vereniging voor Kankerbestrijding in New-York. Iemand zede: „Er kan geen oorzakelijk verband tussen roken en kanker bestaan, want, als dat zo was, waarom zien wij de voortekenen er van dan niet?

Daar ik geen patholoog ben, verontrustte mij die vraag zeer, totdat ik Dr. Dunlap, onze professor in de pathologie (ziekteleer) had gesproken en hem daarover gevraagd had. Hij dacht een ogenblik na en zeide toen: „Wij kijken daar niet naar uit”. Maar onmiddellijk begon hij met het onderzoek. Jonge pathologen, op zijn departement werkzaam, onderzochten het weefsel van de luchtpijpen van mannen, op wie sectie was verricht.

Van de niet-roker ziet het slijmvlies er net zo uit als het mijne. Bij de matige roker is er definitief een abnormale toeneming van het aantal cellen en bij de zware roker zijn condities aanwezig, die aan het optreden van kanker vooraf gaan. Deze uitkomst werd achtereenvolgens bevestigd door twee onafhankelijke werkers: Dr. Auerbach in New-York en Dr. Cowdry en zijn medewerkers in St. Louis. Beiden toonden aan, dat in het slijmvlies van de luchtpijpen veranderingen optreden, de bekleding van de luchtpijpen, waar de kanker tot ontwikkeling komt, welke veranderingen varieëren, naar de hoeveelheid die men rookt, van chronische irritatie tot optredende kanker. Bovendien tonen deze onderzoekingen aan, dat deze pre-kankerachtige condities tot normaal teruglopen, wanneer met roken wordt opgehouden. Zij zijn omkeerbaar. Maar er komt een tijd, zoals in het geval van Dr. Graham, dat zij niet-omkeerbaar zijn.

Dr. Graham en Dr. Wynder berichtten een prachtig stuk werk door onomstotelijk te bewijzen, dat een kankerverwekkend agens in cigaretten-rook aanwezig is. Zij hadden een rokende roboth, die er uitzag als een reusachtige kandelaar. Deze rookte honderd cigaretten tegelijk. Iedere zestig seconden deed hij een trek van 2 seconden, juist zoals een mens zou doen. De rook werd opgevangen en een teenerslag werd verkregen.

Deze neerslag werd in een oplosmiddel gedaan en op de huid van dieren

uitgestreken. Na acht maanden ontstond een niet-kankergezwel op de bestreken plaats, na ongeveer 500 keer strijken. Na een jaar kwam een werkelijk kankergezwel tot ontwikkeling, dat van de kanker bij de mens niet was te onderscheiden, in zoverre, dat het zich door het lichaam verspreidde en het dier doodde. Na twee jaren kreeg 44 % van de dieren kanker ter plaatse van de uitgestreken teer, die zich niet onderscheidde van de kanker bij de mens. Bij de dieren, waarop alleen het oplosmiddel driemaal per week werd toegepast, kreeg er niet één, aan het einde van de twee jaar, een niet-kankergezwel of een kankertumor.

Dit bewijst zonder twijfel, dat in cigarettenrook een kankerverwekkend element aanwezig is.

Wij weten, dat longkanker meer dan enige andere kanker van het lichaam toeneemt en dat hij nu de meest voorkomende is van alle kankers. Wij weten ook, dat in cigarettenrook een kankerverwekkend agens aanwezig is en de enige logische conclusie is, dat er een oorzakelijk verband bestaat. Dikwijls vraagt men mij, of filters helpen. Altijd antwoord ik in bevestigende zin. Zij helpen inderdaad. Zij helpen de verkoop van cigaretten verhogen. Dat is *alles* wat zij doen.

Wij hebben vijf verschillende, bekende merken genomen, vier met filters, een zonder en de rook van deze vijf soorten opgevangen. En ik tart een ieder die ene er uit te pikken, die geen filter heeft. Er is totaal geen verschil.

Ik hoop van harte, dat ik u allen, en in 't bijzonder de jeugd, kan overtuigen om nooit te roken. En als ge toch rookt, laat dan minstens iedere drie maanden uw borst doorlichten, opdat, wanneer gij uw kanker krijgt — en dat zult ge, zo waar ik hier voor u sta — deze kan worden ontdekt, vóór het te laat is.

De meeste mensen laten zich beheersen door vreemde geesten, in de vorm van bepaalde mensen, denkrichtingen, systemen, gewoonten waaraan men verslaafd is. Al deze mensen leven niet, maar worden geleefd.

Ishtair.

Wijsheid en gematigdheid zijn de hoogste vorm van heldenmoed.

Erasmus.

Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon

KENNIS VAN DE WARE GODHEID

„De Indianen antwoordden hem dat zij God, die in de hemelen woont, kenden en in Hem geloofden, en dat God *Vader, Zoon en Heilige Geest is*. De naam van de Vader was Icona en hij had de mens en alle dingen geschapen; de Zoon was Bacab genaamd en hij was uit een meisje geboren, dat altijd maagd was; zij heette Chibirias en woont bij God in de hemelen. De Heilige Geest noemden zij Euchuac. Zij zeggen, dat Icona de Grote Vader betekent. Van Bacab, de Zoon, vertellen zij, dat Eopuco hem doodde, hem liet geselen en een kroon van doornen op zijn hoofd plaatste en hem met zijwaarts gestrekte armen aan een paal hing. Hij bedoelde niet, dat hij genageld werd, maar gebonden en om het duidelijker te maken, breidde het opperhoofd zijn eigen armen uit. Daar stierf hij tenslotte en bleef *drie dagen dood*. De derde dag werd hij weder levend en voer ten hemel, waar hij nu met zijn Vader is. Onmiddellijk daarna kwam Ecuac, de Heilige Geest en voorzag de aarde van al het nodige. (*America Before Columbus*, De Roo, pag. 373).

„In Peru was de opvatting van God als een onzichtbare en almachtige geest — een opvatting,

35. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat dit Mijn leer is, en Ik geef er getuigenis van namens de Vader; en wie in Mij gelooft, gelooft ook in de Vader; en hem zal de Vader van Mij getuigenis geven, want Hij zal hem bezoeken met vuur en met de Heilige Geest.

36. En aldus zal de Vader van Mij getuigen, en de Heilige Geest zal tot hem van de Vader en Mij getuigenis geven; want de Vader en Ik en de Heilige Geest zijn één. (3 Nephi 11).

13. Ziet, zij zullen Hem kruisigen, en nadat Hij drie dagen lang in het graf zal hebben gelegen, zal Hij uit de doden opstaan, en er zal genezing onder Zijn vleugelen zijn; en allen, die in Zijn naam zullen geloven, zullen zalig worden in het Koninkrijk Gods. Daarom verheugt zich mijn ziel om over Hem te profeteren, want ik heb Zijn dag gezien, en mijn hart verheerlijkt Zijn heilige naam. (2 Nephi 25).

17. En ten tijde, dat Mosiah hen ontdekte, waren zij zeer talrijk geworden. Niettemin hadden zij vele oorlogen en ernstige twisten gehad, en had het zwaard van tijd tot tijd slachting onder hen aangericht; hun taal was bedorven;

waartoe de heersende Ayar kaste was gekomen — net zo verfijnd en verheven als de onze. Het was op dezelfde wijze tot ontwikkeling gekomen en uit dezelfde bron ontsproten. De Peruaanse Ayars loofden God met hetzelfde gebedenboek en zongen Hem dezelfde lofzangen als wij in de Psalmen van David tegen komen. Zij droegen op hun reis naar het Peruaanse Heilige Land — het 'Heilige Dal' van de Vilcanoto — dezelfde soort ark met een mystische en goddelijke manifestatie als door de Israëlieten in de wildernis werd gedragen en waarmede vele oude godsdiensten in het oosten bekend waren". (*The Ayar Inca's*, pag. 12).

„Dat de mens naar Gods beeld werd geschapen, was een deel van het Mexicaanse geloof, zegt Kingsborough. Een ander punt van overeenkomst met de Schrift is in de Mexicaanse godin 'Cioacoatl' of slang-vrouw, die de Azteken met onze Dame en Moeder aanspraken, de eerste godin, die baarde, die de barensweeën de vrouwen deelachtig deed worden als een tol van de dood, door wie zonde in de wereld kwam. In dit alles zien wij veel, dat ons aan de moeder van de menselijke familie herinnert. (*History of America Before Columbus*, De Roo, pag. 379, 380).

„Anderzijds aanbaden de grondleggers van de Peruaanse beschaving ook, evenals wij, een ongeziene en almachtige God en geloofden, dat hij zich op aarde in

zij hadden geen geschiedboeken meegebracht, zij loochenden het bestaan van hun Schepper; en Mosiah noch het volk van Mosiah kon hen verstaan.

18. Maar Mosiah zorgde er voor, dat zij in zijn taal werden onderwezen. En nadat zij in de taal van Mosiah waren onderricht, gaf Zarahemla volgens zijn geheugen een geslachtsregister van zijn vaderen, en het is opgetekend, maar niet op deze platen. (Omni).

10. En hierom zult gij een volheid van vreugde hebben; en gij zult in het koninkrijk van Mijn Vader nederzitten; ja uw vreugde zal volkomen zijn, zoals de Vader Mij een volkomen vreugde heeft gegeven; en gij zult zijn, zoals Ik ben, en Ik ben zoals de Vader is; en de Vader en Ik zijn een.

11. En de Heilige Geest geeft getuigenis van de Vader en Mij, en de Vader geeft om Mijnentwil de Heilige Geest aan de kinderen der mensen. (3 Nephi 28).

18. En het grote en ruime gebouw, dat uw vader zag, is de ijdele verbeelding en de hoogmoed van de kinderen der mensen. En een grote en verschrikkelijke kloof scheidt hen, namelijk het woord der gerechtigheid van de Eeuwige God en de Messias, die het Lam Gods is, van Wie de Heilige Geest getuigenis geeft, sedert het begin

het vlees had geopenbaard voor hun zaligmaking. (*The Ayar-Inca's*, pag. 170).

der wereld tot op deze tijd en van deze tijd af tot in eeuwigheid. (1 Nephi 12).

KENNIS VAN DE WARE GOD

„Waarschijnlijk komt die eer aan Runabku toe, de onzichtbare en verheven God, die door alle Mayastammen werd erkend (ofschoon zij hun eigen speciale godheden hadden) en die beschouwd werd als de eenheid van alle goden en die in de godsdienst van de Maya's in veel opzichten dezelfde plaats innam als onze Almachtige in het Christelijke en Joodse geloof. (*Old Civilizations of the New World*, A. Hyatt Verrill, pag. 102).

„De schrijvers, die de geschiedenis van de Amerikaanse rassen behandelen, erkennen, dat ten tijde van de landing der Spanjaarden op het westelijk vasteland, er niet één was, die niet het bestaan beleet van een Opperwezen en Scheidsrechter van het Heelal”. (*History of America Before Columbus*, De Roo, pag. 363).

„Het denkbeeld van God onder de Inca's als de Schepper was bijna indientiek aan dat van de Spaanse invallers — behalve dat Viracocha van de Inca's, als hun voorvader en weldoende schepper en bewaarder van alle dingen, in sommige opzichten van nobeler conceptie was dan de Jehova van de Spaanse priesters; en de opvatting van de Amauta's, zowel wat de tijd en de wijze van scheppen van de wereld betreft, was meer verlicht dan die van de Europeanen. Beide opvattingen

34. Ik zeg u, dat er niemand onder u is, behalve uw kleine kinderen, die niet in deze dingen is onderwezen, of hij weet, dat gij voor eeuwig bij uw Hemelse Vader in de schuld staat, om Hem alles te geven wat gij hebt en zijt; ook zijt gij in zake de kronieken onderwezen, die de profetieën bevatten, geuit door de heilige profeten tot op de tijd, dat onze vader Lehi Jeruzalem heeft verlaten. (Mosiah 2).

2. En omdat Hij in het vlees woont, zal Hij de Zoon van God worden genoemd, en omdat Hij het vlees aan de wil des Vaders heeft onderworpen, en de Vader en de Zoon is —

3. De Vader, omdat Hij door de kracht van God werd verwekt; en de Zoon wegens het vlees; aldus wordt Hij de Vader en de Zoon —

4. En zij zijn één God, ja de Eeuwige Vader van hemel en aarde. (Mosiah 15).

7. Ja, zo zal Hij worden geleid, gekruisigd en gedood, zodat het vlees zelfs aan de dood wordt onderworpen, en de wil des Zoons geheel in de wil des Vaders opgaat.

8. En aldus verbreekt God de banden des doods, omdat Hij de overwinning over de dood heeft

stamden blijkbaar uit dezelfde oorspronkelijke bronnen". (*The Ayar-Inca's*, pag. 175).

behaald; en geeft de Zoon macht om de voorspraak te zijn voor de mensenkinderen. (Mosiah 15).

DROEGEN HET PRIESTERSCHAP NAAR DE ORDE VAN GODS ZOON

„Aan het hoofd van de Priesterschap der Azteken stond de Heer van Goddelijke Zaken. Hij had een zetel in de keizerlijke raad, die in bevoegdheid direct op het koninklijk gezag volgde. Onder hem in rang stond de Hoge Priester van Quetzalcoatl, die alleen maar gezag uitoefende over zijn eigen kaste. De priesters van Quetzalcoatl werden bij name genoemd naar hun beschermgod. De lagere rangen omvatten de gewone priesters. De laagste orde waren de Kleine Priesters, jongelingen, die zich in het priesterlijk ambt bekwaamden". (Spencer, pag. 116).

„Niet minder echter was de verbazing van de eerste Spaanse geestelijken, die, toen zij in Mexico aankwamen, daar een priesterschap aantroffen, even regelmatig georganiseerd als die in de meeste beschaafde landen, bekleed met machtig en doeltreffend gezag, dat zijn armen tot de mannen in iedere toestand en in alle stadia van hun leven uitstrekte.

„De Mexicaanse Priesters waren bemiddelaars tussen de mensen en de Godheid: zij brachten pasgeboren kinderen in de godsdienstige bijeenkomsten, zij bepaalden de dienstneming van de jonge mannen in de staat, zegenden huwelijken in en stonden zieken en stervenden bij". (*Peruvian Antiquities*, Rivero, pag. 19-20).

1. Wederom, mijn broederen, wil ik uw aandacht vestigen op de tijd, toen de Here deze geboden aan zijn kinderen gaf; en ik zou willen, dat gij zoudt bedenken, dat de Here God priesters volgens Zijn heilige orde heeft gewijd, dat is volgens de orde van Zijn Zoon, om deze dingen aan het volk te leren.

2. Die priesters werden geordend volgens de orde van Zijn Zoon op een wijze, dat het volk daardoor mocht weten, hoe naar Zijn Zoon voor verlossing uit te zien. (Alma 13).

2. Ziet, mijn geliefde broederen, gij weet dat ik, Jacob — van Godswege geroepen zijnde en geordend volgens de wijze Zijner heilige orde en gewijd door mijn broeder Nephi, die gij als uw koning of beschermer beschouwt en op wie gij voor uw veiligheid vertrouwt — vele dingen tot u heb gezegd.

18. Doch Melchizedek, die krachtig geloof had geoefend, en het ambt van hogepriester naar de heilige orde Gods had ontvangen, predikte bekering tot zijn volk. En ziet, zij bekeerden zich en Melchizedek stichtte vrede in het

Kerkelijke ambtenaren werden aangewezen om het werk voort te zetten. „Quetzalcoatl had priesters, die Quetzalcoatl genoemd werden, d.w.z. priesters naar de orde van Quetzalcoatl”. (Bancroft, 3 : 259).

land in zijn dagen; daarom werd hij de vorst des vredes genoemd, want hij was koning van Salem en regeerde onder zijn vader. (Alma 13).

SACRAMENT VAN DES HEREN AVONDMAAL

„Behalve van dit teken van geloof in Christus, waren de invallers (Cortez) tot hun verbazing getuige van een ceremonie, die aan het sacrament van de communie deed denken. Zij zagen priesters van de Azteken een koek bereiden van meel, vermengd met bloed, die zij inzegenden en aan de aanwezigen gaven, die, terwijl zij aten, 'tekenen van verootmoediging en droefheid toonden, zeggende dat het vlees van de Godheid was'. (Prescott, 3 : 314).

„Om alle twijfel betreffende de betekenis van dit alles te verbanen, zij het voldoende op te merken, dat een van de speciale ceremoniën van deze gehele liturgie bestond in het leggen van een man op een kruis en het slaan met een stok op het hoofd van een, die op een ander kruis was uitgestrekt. Het bevel van Christus in de avond vóór zijn kruisiging — 'doe dit tot mijn gedachtenis' — kon in feite nauwelijks getrouwer worden opgevolgd”.

1. En Jezus gebood Zijn discipelen, dat zij Hem brood en wijn zouden brengen.

2. En terwijl zij om brood en wijn gingen, gebood Hij de schare op de grond neder te zitten.

3. En toen de discipelen brood en wijn hadden gebracht, nam Hij van het brood en brak en zeggende het; en Hij gaf het de discipelen en gebood, dat zij zouden eten.

7. En dit zult gij doen ter gedachtenis van Mijn lichaam, dat Ik u heb getoond. En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij u Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn geest met u hebben. (3 Nephi 18).

8. En Hij zeide tot hen: Hij, die dit brood eet, eet van Mijn lichaam voor zijn ziel, en hij, die van deze wijn drinkt, drinkt van Mijn bloed voor zijn ziel; en zijn ziel zal nimmermeer hongeren noch dorsten, maar zal verzadigd zijn. (3 Nephi 20):

DE DOOP

Gann en Thompson, nauwgezette bestudeerders van de Maya's, zeg-

37. En wederom zeg Ik tot u: Gij moet u bekeren en als een kindeke

gen dat de Maya's een vorm van doop toepasten, dat het Maya woord voor doop wedergeboorte betekende en dat de kinderen werden gedoopt wanneer zij ongeveer twaalf jaar oud waren". (Gann en Thompson, pag. 139, 140).

„De doop werd bediend in de streek van Cempoala, Tezcuco, Tlacopan en in het gehele uitgestrekte rijk Mexico. Gleeson voegt er aan toe, doch met minder bewijsgrond, dat de heilige ritus ook in Zuid-Amerika plaats vond, zeker is echter, dat deze nergens zo algemeen werd toegepast als in de landen van Midden-Amerika". (*America Before Columbus*, De Roo, V.I., pag. 466).

„Het Mendoza manuscript geeft de huidige opvatting der Azteken weer over kinderpsychologie. Tot het achtste jaar was vermaning de voornaamste methode van discipline. Daarna wachtte een rigoureuze lichamelijke afstraffing het weerspannige kind". (*De Azteken van Mexico*, Vaillant, pag. 110).

„De doop was een gelegenheid tot feest vieren voor de gehele gemeenschap. De vader van het te dopen kind gaf daarvan kennis aan de priester, een gunstige dag werd afgewacht en ieder ander lid van de gemeenschap, dat kinderen van voor de doop geschikte leeftijd had, werd uitgenodigd. Drie dagen vóór de plechtigheid vasten de ouders en onthielden zich". (*History of the Maya's*, Gann, pag. 139, 140).

worden, en in Mijn naam worden gedoopt, of gij kunt deze dingen geenszins ontvangen. (3 Nephi 11)

10. En toen zij aldus hadden gebeden, gingen zij naar de waterkant, en de schare volgde hen.

11. En Nephi daalde in het water af en werd gedoopt.

12. En hij kwam uit het water op en begon te dopen. En hij doopte allen, die Jezus had gekozen.

13. En toen zij allen waren gedoopt, en uit het water opgekomen, viel de Heilige Geest op hen, en werden zij vervuld met de Heilige Geest en met vuur. (3 Nephi 19).

23. Voorwaar zeg Ik u, dat wie zich ook op uw woorden van hun zonden bekeren, en verlangen in Mijn naam te worden gedoopt, zult gij op deze wijze dopen — Ziet, gij moet in het water afdalen, er in staan en hen in Mijn naam dopen.

24. En ziet nu, dit zijn de woorden, die gij zult uitspreken, hen bij de naam noemende:

25. Van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders en des Zoons, en des Heiligen Geestes.

D. G. Brinton vertelt ons: „De verbazing van de Roomse zendelingen sloeg om in ontsteltenis toen zij bij verschillende stammen een wijze van dopen ontdekten, die met de hunne een treffende overeenkomst vertoonde. Er werd ook een naam bij gegeven, kennelijk met het doel om van inhaerente zonden te worden verlost, in het geloof, dat een herstelling van de geestelijke natuur tot stand zou komen, in sommige gevallen zelfs genoemd met een inheems woord, dat weder geboren betekent”. (Myths of the New World, pag. 125).

26. En dan zult gij hen in het water onderdompelen, en weer uit het water opkomen. (3 Nephi 11).

19. Kleine kinderen kunnen zich niet bekeren, daarom is het vreselijke goddeloosheid om de reine barmhartigheden van God jegens hen te verloochenen; want zij zijn allen levend in Hem wegens zijn barmhartigheid.

(Wordt vervolgd)

„Onze beschaving is in gevaar, eenvoudig omdat zij slecht gebalanceerd is. Onze geestelijke cultuur is in zijn ontwikkeling zo ver bij de materiële cultuur ten achter, dat wij over de laatste geen voldoende contrôle meer hebben. Onze wetenschap, ons onderwijs en onze regering kunnen veel doen om in dit gebrek aan geestelijke ontwikkeling verbetering te brengen; doch in hoofdzaak moet dit worden gedaan, zo het al gedaan wordt, door de godsdienst en door de Kerk, want de godsdienst is de schepper en de bewaarder van onze maatschappelijke idealen en de Kerk is hun voornaamste verbreider. Iedere leerstelling van de Kerk, heeft, wanneer deze op de juiste wijze wordt verstaan en toegepast, een reddende macht en zegen in zich voor allen, die deze willen aannemen”.

President David O. McKay.

Het is niet veilig, niet raadzaam iets tegen het geweten te doen.

Maarten Luther.

De goden verkopen de beste dingen slechts voor zweet en arbeid.

Joost v. d. Vondel.

Zolang de mens nog niet in staat is, zichzelf een levensplan te maken, zolang is en blijft hij minderjarig... staat hij onder de voogdij van het lot.

H. v. d. Kleist.

„...Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren....”

(Maleachi 3 : 7)

door M. Reed Hunter.

*Zorgvuldige ordening staat achter uw tiende.
Dit artikel verklaart de besteding er van en
haar plaats in des Heren werk.*

Velen van ons zijn geneigd de godsdienst te beschouwen als een noodwendig geestelijke aangelegenheid. Na onderzoek echter, moeten wij wel tot de conclusie komen, dat hij tweeledig van karakter is — geestelijk en stoffelijk — gelijk de wereld is, waarin wij leven. Het geestelijke en het stoffelijke zijn altijd en in alles ineen gestrengeld, ook in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarvan wij een deel zijn. De godsdienst in de ruimste zin van het woord beïnvloedt iedere fase van ons leven.

Zo is het door de eeuwen heen geweest. Hand in hand met de geestelijke wetten en geboden zijn de materiële wetten en geboden gegaan. Verordeningen met een geestelijk doel en met fysieke middelen bereikt, hebben in het godsdienstig leven van de mens altijd een rol gespeeld. God kent de tweeledige natuur van de mens en wenst dat wij volkomen gezond zijn — lichamelijk, verstandelijk en zedelijk, zowel als geestelijk. Hij bekommert zich om ons geluk en vrede hier en nu, niet alleen maar om onze uiteindelijke bestemming in de verre toekomst.

De Kerk heeft de verantwoordelijkheid om voor haar leden zorg te dragen, stoffelijk zowel als geestelijk. Om dit te kunnen doen, is het een vereiste, dat zij geld tot haar beschikking heeft. Zonder fondsen zou de Kerk niet eens in staat zijn om de mens geestelijk te verzorgen. Soortgelijke omstandigheden bestonden ten tijde van Mozes, van David en van Petrus, toen hij over de gemeente in Jeruzalem presideerde — ja, altijd, wanneer een organisatie, door de Heer erkend, op de aarde aanwezig was. Een zieleherder moet over de gehele ziel waken, niet slechts over een deel ervan.

Heden ten dage heeft de Kerk drie hoofdbronnen van inkomsten: tienden, vastengaven en commerciële inkomsten. Het grootste deel van die inkomsten wordt door de tienden geleverd en het is dit fonds, waar wij in de eerste plaats mee te maken hebben.

De tiendewet is geen nieuwe wet; het volk des Heren heeft haar vaak in praktijk gebracht. Abraham betaalde tienden en het beginsel werd aan Mozes op de berg Sinaï eveneens gegeven. Aan het volk van het oude Israël werden zegeningen beloofd, indien het dit gebod wilde

gehoorzamen, (Zie Maleachi 3 : 7-12) en het werd rijkelijk gezegend toen het dit deed. (Zie II Kronieken 2 : 2-10).

De Kerk ontvangt de tienden in twee vormen: in natura en in geld. Tiende in natura (10 procent van het gewas, van het vee, enz.) was eens zeer verbreid, maar behoort nu bijna tot het verleden. De meeste tienden komen in de Kerk in de vorm van geld. Het wordt verspreid door het Eerste Presidentschap, het Quorum der Twaalven en de Presiderende Bisschop. (Zie L. & V. 120). De „Raad voor de besteding der Tienden” bestaat uit deze drie lichamen, terwijl het Budget Comité en het Uitgaven Comité zijn samengesteld uit leden van elk van deze groepen. Door deze organisatie wordt, na ampele bestudering, overweging en gebed, besloten hoe de tienden zullen worden besteed.

Waar wordt het geld voor gebruikt? In de eerste plaats voor gebouwen. De Kerk beleeft nu een periode van geweldige groei; nieuwe gebouwen moeten over de gehele wereld worden gebouwd om deze toename te verwerken. Meubilering, muziekinstrumenten, terreinverfraaiing, alles kost geld. Niet alleen dat nieuwe gebouwen gezet moeten worden, maar de oude moeten anders worden ingericht. Alle gebouwen hebben onderhoud nodig. Een deel van het geld voor dit alles wordt door de leden van de betrokken wards en vertakkingen betaald, doch het meeste komt uit het algemeen tiendenfonds.

Het werk voor de doden is zeer belangrijk; tempels moeten worden gebouwd en tempelwerk moet worden gedaan. Genealogisch onderzoek wordt niet gratis gedaan. De Kerk heeft de indrukwekkendste genealogische bibliotheek van de wereld ingericht. De tienden worden gebruikt om de wensen van de Heer te vervullen op dit vitale gebied van Kerkactiviteit. De Kerk heeft een geweldig onderwijssysteem. De Brigham Young universiteit is snel bezig een van de grootste en beste universiteiten van het Westen te worden. De Ricks academie heeft de inwoners van Idaho lange jaren gediend. De Kerk heeft andere academies over de gehele wereld; voornamelijk in de Pacific is de laatste tijd veel tot stand gebracht.

In Nieuw-Zeeland, Hawaï en Samoa zijn scholen opgericht. Instituten en seminaries worden gebouwd om onze jonge mensen meer kennis bij te brengen, waar zij ook naar school gaan. Dat alles kost geld.

Het zendingssysteem wordt gedeeltelijk door tienden ondersteund. Een van onze grote verantwoordelijkheden in deze laatste dagen is het verkondigen van het Evangelie aan iedere natie, taal en volk. Onze tienden konden zeker niet beter worden besteed dan aan dat doel. De zendelingen onderhouden natuurlijk zichzelf, maar toch komen sommige uitgaven nog ten laste van de Kerk. En als maar èèn ziel tot bekering werd gebracht, door dit systeem, zou de uitgave gerechtvaardigd zijn. In werkelijkheid nemen tienduizenden het Evangelie jaarlijks aan.

De tiende is ook een aanvulling van het welvaartsproject, zodat de minder bedeelden ook van de noodzakelijke levensbehoeften kunnen

worden voorzien. De opslagplaatsen van de bisschop in de ganse Kerk worden gedeeltelijk door tienden in stand gehouden.

Dit zijn de voornaamste projecten, die door de tienden worden bijgestaan. Andere departementen en programma's ontvangen ook enige bijstand.

Enkele, zoals de onderorganisaties, behoeven geen financiële steun, evenmin als de kerkelijke periodieken, *de Improvement Era*, *de Instructor*, *Church News*, *Relief Society Magazine* en *Children's Friend*. De kosten van de Kerkadministratie worden grotendeels uit niet-tiende bronnen bestreden.

Het is wel bekend dat de Heer de Kerk financieel gezegend heeft, haar financiële positie is heden ten dage goed. Maar zo is het niet altijd geweest, want de eerste dagen waren tijden van beproevng en opoffering. De Kerk is thans in financieel opzicht gezond, in de eerste plaats omdat haar leden zich de betekenis van de tiende en de belangrijkheid van het gehoorzamen aan dit gebod gerealiseerd hebben. Door hun eigen ervaring en die van anderen weten zij, dat zowel zij als de Kerk gezegend worden door het naleven van deze wet.

Vele van onze Kerkleiders, van Joseph Smith af tot aan onze tijdgenoten, hadden en hebben een brandende getuigenis van deze wet. En hierbij denken wij in 't bijzonder aan onze presidenten aan het begin van deze eeuw: Lorenzo Snow, Joseph F. Smith en Heber J. Grant. Talrijk zijn de uitnemende raadgevingen aan de Kerk, door deze mannen gesproken betreffende de zegeningen, die de betaler van een eerlijke tiende ontvangt.

Hun woorden worden thans door President David O. McKay en andere Kerkleiders, tot aan onze Stake en Wardwerkers toe, herhaald.

Tenslotte is het natuurlijk de individuele tiendebetaler, die gezegend wordt. Hij wordt gezegend, omdat hij door het betalen van tiende aan sterkte van karakter wint. Hij wordt gezegend omdat de Heer waakt over diegenen, die Zijn geboden onderhouden. Hij wordt gezegend omdat hij de baten ontvangt, direct of indirect, van die tienden, die door het aanspreken van de tiendefondsen besteed worden.

De tiendebetaler heeft het recht zich een deel van de Kerk te voelen. Wat aan de Kerk behoort, behoort ook aan hem. Wanneer hij de toren van een nieuwe kapel aan de horizon ziet verrijzen, de buitengewone geestelijke ervaringen ondergaat van een tempelsessie of vreugde heeft bij het zien van één, die het Evangelie aanneemt, heeft hij het recht te voelen, dat hij deel heeft aan dit alles, want dit alles is iedere dag mogelijk geworden door zijn tienden en zijn offers en die van duizende anderen zoals hij.

Door getrouwheid te betonen aan dit eeuwige beginsel, maken de tiendebetalers deze wereld beter om in te wonen en helpen het Koninkrijk op Zijn komst voor te bereiden.

HET VOORBEELD VAN ZACHEÛS

TOESPRAAK, gehouden in de Zeister Gemeente, door B. Verbrugge

Wij lezen in Lucas 19 : 1 en 2

„En Jezus kwam Jericho binnen en Hij ging er door. En daar was een man, Zacheüs geheten, die opper-tollenaar was, en hij was rijk.

Omtrent Zacheüs leren wij hier twee dingen, hij was opper-tollenaar en hij was rijk.

Als jongeling had hij zich ten doel gesteld om rijk te worden. Daarom had hij dienst genomen bij de Romeinse overheerser en was tollenaar geworden. In die dagen was dat één van de zekerste wegen om rijk te worden. En Zacheüs had zijn doel bereikt, hij was rijk, schatrijk.

Hij behoefde zich niets te onzeggen, geld speelde geen rol. Eten en drinken in overvloed. Een prachtig huis, rijk gemeubileerd, een staf van dienaren die hem op zijn wenken bedienden. Zacheüs had alles wat zijn hart begeerde, hij was rijk. Of hij ook gelukkig was wordt in dit hoofdstuk niet gezegd en daarom zullen wij de persoon van Zacheüs eens wat nader bezien.

Zacheüs was gehaat, veracht en vervloekt. Alleen al het feit dat hij in dienst was van de bezetter maakte hem in de ogen van zijn landgenoten een verrader. Zo als wij de mensen in de bezettingstijd verachtten, die met de Duitsers heulden, zo was het ook in die dagen.

Maar er was meer. Zacheüs was tollenaar, een medogenloze tollenaar, vandaar zijn grote rijkdom. Als een vampier zoog hij de mensen uit tot hun laatste druppel bloed. Van medelijden, naastenliefde of rechtvaardigheid was bij hem geen sprake. Zijn enigste doel was rijk worden en daaraan werd alles ten offer gebracht. Alles en allen die dit doel in de weg stonden werden genadeloos weggevaagd. Ook had God afgedaan bij Zacheüs. Voor God en Godsdienst was geen plaats in zijn grote plan.

En zo zien wij hem zitten in zijn mooie grote huis. Vrienden bezat hij niet, alleen maar vijanden. Als er nog eens iemand bij hem op bezoek kwam, dan was het een collega-tollenaar en Zacheüs wist ook wel dat dat meer een vijand dan een vriend was.

Zijn familieleden wilden hem niet meer kennen en liepen liever een straatje om dan langs zijn huis te komen.

Alleen èen mens bleef hem trouw bezoeken, zijn Moeder. Te verwonderen is dat niet. Een Moeder blijft haar kind altijd liefhebben, wat het ook misdreven heeft. Een Moeder blijft altijd een Moeder. Of haar

kind een eerlijk mens is dan wel een misdadiger, het is en blijft haar kind. Zacheüs is altijd blij als zijn Moeder bij hem komt. Zij is de enigste die uit liefde tot hem komt. De enigste die hij vertrouwen kan. Toch is dat ook al weer geen onverdeelde vreugde. Een Moeder kan soms zulke nare vragen stellen, vragen waarin zo'n zacht verwijt doorklinkt.

„Ben je nu werkelijk gelukkig mijn jongen”? kan zij vragen en dan weet Zacheüs dat zij hem doorziet. Ook al antwoordt hij met groot bravour, „O, Moeder, met mij gaat het best. Zij laat zich niet misleiden door dat antwoord. „Ja,” zegt Moeder dan, „maar ik bedoel met je leven. Je komt nooit meer in de tempel. Zo heb ik het jou toch niet geleerd.” Zacheüs voelt het wel, die bezorgdheid van zijn Moeder voor haar kind. Moeder is een vrome vrouw, zij heeft hem opgevoed in eerbied en liefde voor God. Zij heeft hem de geboden geleerd, die een richtlijn in zijn leven moesten zijn.

En Zacheüs weet wel dat hij naar deze richtlijnen niet geleefd heeft. „Bidt jij nog wel eens jongen”? En dan zit Zacheüs met al die vragen. Vragen waarop zijn Moeder reeds het antwoord weet.

In het begin trachtte hij die vragen af te wenden door haar geld in de handen te drukken. Maar een Moeder laat zich niet omkopen. Een Moeder laat haar zorg niet in slaap sussen. Daarom heeft zij het geld teruggegeven. Neen mijn jongen, houd het geld maar, ik heb genoeg. Zacheüs wist dat dit een leugen was. Moeder was net zo arm als hij rijk was. Maar zij wilde hem niet voor het hoofd stoten met de woorden „Ik wil dat bloedgeld niet”. Neen, die dingen hinderen Zacheüs. Ook vandaag is Moeder weer geweest en nu zit hij in zijn stille, grote huis nog eens na te denken. Prettig zijn zijn gedachten niet en hij is dan ook blij dat er een collega-tollenaar op bezoek komt. Dat zal zijn gedachten wat afleiden.

„En Zacheüs, hoe gaat het er mee?” Met deze woorden begroet de bezoeker hem. Niets bijzonders, een heel gewone groet, meestal worden we zo begroet en dan antwoord je automatisch „O, best.”

Je verwacht helemaal niet dat zo'n toevallige kennis het werkelijk meent als hij vraagt: „Hoe gaat het” en hij verwacht ook geen ander antwoord dan, „O, best”. Ook Zacheüs wil dat antwoord geven maar dan kijkt hij de spreker één moment in de ogen. En dan ziet hij iets in die ogen. Hij meent het. Het is niet zomaar een beleefdheidsvraag. Neen dit is meer, dit is belangstelling. Hij wil werkelijk weten hoe hij het maakt. Dan breekt er iets in hem, hij kan er niet meer tegenop. Eerst zijn Moeder en nu deze collega, die belang in hem stelt.

„Hoe het met mij gaat, wil je weten? Ellendig”.

Een ogenblik is het stil en dan vraagt de andere: „Wat is er dan met je, Zacheüs?” Dan is de laatste barrikade doorbroken. Zacheüs gaat door zijn knieën.

„Ik heb van het leven veel verwacht maar niets heb ik gekregen. Het

leven heeft mij bedrogen. Ik ben schatrijk, maar doodarm en ongelukkig. Geen vriend komt ooit bij mij op bezoek. Alleen mijn Moeder heb ik nog, verder ben ik eenzaam en gehaat. Iedereen spuwt op me. Dat is het resultaat van mijn streven. Zo, zo gaat het met mij”.

„Maar hoe gaat het met jou”? De andere geeft geen antwoord, maar stelt een vraag. „Heb jij al van Jezus gehoord”?

„Van Jezus?” vraagt Zacheüs. „Wie is dat?”

„Een mens, maar geen gewoon mens. Want zo kan een gewoon mens niet zijn. „Zijn ogen alleen al verraden dat hij geen gewoon mens is, want uit die ogen straalt liefde en erbarmen je tegen. Wat Hij zegt is waarheid. Jezus is iemand aan wie je zo ineens je vertrouwen geeft in de overtuiging dat Hij trouw is en je helpen wil. Hij meent het goed met een ieder. De mensen volgen Hem en ik wil Hem ook volgen, omdat ik gelukkig wil zijn.

Als dan deze vriend weg is, zit Zacheüs weer met zijn gedachten alleen. Maar die gedachten zijn nu niet zo somber meer. Hij ziet een licht. Een licht, heel klein en heel ver weg. Maar een licht. Als deze Jezus werkelijk zo is als die collega hem vertelde, dan is er ook voor hem nog uitkomst. Of is hij soms slechter dan deze collega-tollenaar?

En dan komt het bericht dat Jezus ook in Jericho zal komen en Zacheüs wil Hem zien. De straten zijn vol mensen. Ja door die massa moet hij nu heen. Ze zien hem al, ze stoten elkander aan. Kijk daar gaat Zacheüs. Hij hoort scheldwoorden, hij voelt zich niets op zijn gemak. Zou hij maar teruggaan? Neen het kan me niets schelen wat er gebeurt; ik moet deze Jezus zien”.

Dan neemt hij zijn besluit en klimt in een boom. De hoon en smaad achtervolgen hem. Het kan hem niets schelen, hij wil zien wie en wat Jezus is.

Zacheüs vergeet alles om zich heen, de smaad, de hoon, zijn ongelukkig bestaan. Laat het volk maar lachen, laat het hem uitjouwen. Het interesseert hem niet, het deert hem niet. Jezus wil hij zien.

Dan begint het volk te jubelen en te juichen. „Gezegend is Hij die komt in de naam des Heren”. Voorzichtig gluurt Zacheüs door de bladeren van zijn boom. Ja, hij ziet hem. Dat moet Jezus zijn, die langzaam naderbij komt. Honderden mensen volgen hem al jubelend.

Nu kan hij Jezus goed zien, maar nu schrikt Zacheüs. Hij wordt bang. Dit is geen mens, dit wezen waaruit liefde, mededogen, eerlijkheid en trouw stralen is geen mens, ook geen bijzonder mens. Dit is een God. Zo kan een mens niet zijn, zelfs geen bijzonder mens.

Zacheüs trekt zich terug in zijn bescherming. Deze Jezus durft hij niet te naderen. Hij had verwacht een mens te zien, iemand met bijzondere gaven, een profeet, een ziener maar toch een mens. Dit was geen mens. Dit moet de Gezondene zijn waarover de oude profeten reeds gesproken hebben. Dit was dus Jezus, God's Zoon.

Zijn hart bonst van angst om gezien te worden, hem, Zacheüs, de tollenaar, de zondaar. Zijn hoop op bevrijding vervliegt in rook. Voor hem geen kans.

Dan hoor hij zijn naam roepen, Zacheüs! Voorzichtig kijkt hij door de bladeren. Wie roept hem daar? En dan ziet hij Jezus daar staan onder zijn boom, opblikkend naar hem.

En nu klinkt de stem dringender. „Zacheüs kom uit die boom want heden moet Ik in Uw huis vertoeven”.

Nog even aarzelt Zacheüs en dan klimt hij omlaag, de roepstem tegemoet. Jezus wil in zijn huis zijn, zijn huis dat gemeden wordt als de pest. Laat de mensen mopperen, schelden. Wat deert het hem? Jezus wil in zijn huis zijn. Het hamert in zijn hoofd, Jezus heeft hem geroepen.

Zacheüs ziet de weg die hij gaan zal. Hij wil gelukkig zijn, vrede en rust bezitten. Vrienden hebben, bemind en geacht zijn.

„Here, de helft van alles wat ik bezit zal ik de armen geven en ieder die ik geld heb ontnomen zal ik viervoudig vergoeden”.

Dan spreekt Jezus de verlossende woorden: Heden is aan dit huis redding geschonken.

Dit is de geschiedenis van Zacheüs, de oppertollenaar, die gehoor gaf aan de roepstem van Jezus.

Wij die uit onze bomen zijn gekomen en ons bereid toonden Hem te volgen en toe te laten in ons leven, ons huis en in onze harten, wij hebben zijn juk op ons genomen, een juk dat zacht en licht is. Laten wij er naar streven dit juk altijd te blijven dragen.

Vrienden en belangstellenden die gekomen zijn om vanuit Uw boom naar Jezus te zien: Hoort de stem die U roept. Komt uit die boom. Weest niet bang.

Jezus is gekomen voor de zieken, niet voor de gezonden. En de zware zieken behandelt Hij het eerst.

Wat kan het U deren wat de mensen zeggen? Volg Hem die ons allen voert naar Rust-Vrede-en Geluk.

*Ik denk somtijds, als 't avond wordt,
Hoe wij 't geluk met voeten
Vertraden, om een nietig woord,
En hoe wij daarvoor boeten.*

de la Montagne.

Gods beloften vervuld

(Toespraak, gehouden tijdens de Algemene Conferentie in april 1947
door Elder Matthew Cowley van de Raad der Twaalven)

Ik ben zeer dankbaar vandaag in deze grote conferentie aanwezig te zijn. Ik ben dankbaar voor het voorrecht in de zendingsdienst van de Kerk werkzaam te zijn, waarheen ik ook gezonden word.

Gisteren een week geleden was ik in de kleine nederzetting Kaulapapa op het eiland Molokai van de Hawaïi-groep. Dat is een leproserie. Ik vloog er heen om met onze melaatse heiligen een middag door te brengen. Het was mijn eerste ondervinding met deze mensen. Ik ging er heen in de verwachting dat ik terneer geslagen zou zijn. Maar ik ging er vandaan in de wetenschap dat ik er beter door was geworden. Ik woonde een dienst bij. Ik hoorde een koor, dat door een oude man werd gedirigeerd, die door de vreselijke ziekte blind was geworden. Ik hoorde hen zingen: „Wij danken u Heer, voor Profeten”. Zo lang ik leef zal dit mooie lied nooit met schoner harmonie in mijn ziel weerklinken dan voortkwam uit de harten en stemmen van die uitgemergelde lepralijders. Toen ik de broederen uit Europa deze morgen hoorde spreken, ging mijn hart uit naar de mensen, die in die landen wonen. Wij zijn hier vandaag bijeen om hulde te brengen aan de grote pioniers die honderd jaar geleden hier kwamen en de wildernis deden bloeien als een roos. Ik heb mij vaak afgevraagd of wij nog grote pioniers in deze grote Kerk hebben, zo groot als die, welke honderd jaar geleden hier kwamen. Nu ik de twee broederen uit Europa heb gehoord, ben ik opnieuw overtuigd. Wij hebben juist zulke grote pioniers in deze Kerk vandaag als wij honderd jaar geleden hadden. Wanneer wij denken aan diegenen, die door de oorlogsjaren in Europa pionierden, die de verschrikking en verwoesting van hun tehuizen en steden hebben ondergaan, maar ondanks al deze ervaringen het evangelie van Jezus Christus getrouw zijn gebleven, zonder de leiding die onze pioniers hadden toen zij in deze woestijn kwamen, dan zeg ik, dat wij in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen nog even grote pioniers hebben als wij ooit bezeten hebben.

Mijn broeders en zusters, ik heb een boodschap voor u. Het heeft betrekking op de statistieken, waar deze morgen naar werd verwezen en ik breng u deze boodschap met het oog op onze mensen, die in de door de oorlog verscheurde landen van Europa lijden. Deze boodschap heeft met vastenoffers te maken. Wij hebben vanmorgen vernomen, dat ons sterftecijfer zeer, zeer laag is. Indien wij eerlijk onze vastenoffers schenken, zijn wij levende wonderen. Wij gehoorzamen het beginsel van het vasten niet, ofschoon het een beginsel is van het evangelie van Jezus

Christus. Wij geven niet aan de Heer en aan de Heiligen in Europa, die geen dekking, geen kleding en geen voedsel hebben, hetgeen God van ons verwacht dat wij zullen geven. Ik geloof dat wij per maand minder dan tien cent aan vastoffer geven. Vertegenwoordigt dat de kosten van het voedsel dat wij eten of waar wij ons op vastendag van onthouden? Het enige wat u te doen hebt, is naar mij te kijken en weten dat ik weet dat ik meer dan een dollar per maand als vastoffer aan de Kerk schuldig ben en toch werd hier gezegd, dat wij ons doel niet bereikt hadden. Wat is het, één dollar per jaar? Ik weet het niet. De bedoeling is, mijn broeders en zusters; een eerlijke gift voor datgene waarvan wij ons onthouden in overeenstemming met Gods plan op de eerste Sabbat van elke maand.

Wij kunnen het lijden en de ontberingen van onze broeders en zusters in de landen van Europa niet beseffen, indien wij niet vasten en niet dikwijls vasten. Het is nodig dat wij vasten! De grote pioniers, die hier kwamen, waren vastende pioniers. Zij waren onbemiddeld. Dit gebouw, het grote gebouw ten oosten hiervan, het gehele tempelblok werd niet met geld gebouwd, maar met geloof, met ontbering en het fundament van dit alles is gerechtigheid, goed karakter, initiatief, onafhankelijkheid, zelfvertrouwen. Indien wij bouwen op het fundament, dat onze vaders voor ons hebben gelegd, zullen wij geen betere gebouwen bouwen, maar betere karakters. Ik weet, dat dit de grootste kracht in de wereld is: het ontwikkelen van karakter, het scheppen van gerechtigheid in de levens van mannen en vrouwen. Christus zeide: „Die zonde doet, is een dienstknecht der zonde” (Joh. 8 : 34) en wanneer een mens een dienstknecht der zonde wordt, verliest hij zijn vrijheid. De mensen, die drinken, zeggen dat zij het recht hebben om te drinken, dat dit hun vrijheid is, doch al te vaak worden zij slaven van de drank en niet de meesters er van. Onze vrijheid, broeders en zusters, is de vrijheid, die onze pioniers hier brachten, de vrijheid om te doen, wat God wil dat wij zullen doen en wat wij behoren te doen, en niet wat wij zelf graag zouden willen doen. Het is onze verantwoording die grote vrijheidsfakkel hoog te houden, die op gerechtigheid is geplant en die door uw en mijn voorouders naar deze vallei werd gedragen.

Laat mij nu, tot besluit, zeggen, dat wij allen hier zijn als een vervulling van de belofte van God door zijn profeten, dat in het laatste der dagen de berg van het Huis des Heren gevestigd zou zijn in de toppen der bergen en boven de heuvelen zou zijn verheven en dat alle natieën zouden toevloeien. Wij zijn allen hier vandaag in vervulling van deze profetie. Toch zijn er nog duizenden Heiligen der Laatste Dagen in Duitsland, Skandinavië en op de eilanden van de zee, die een brandend verlangen in hun hart hebben om diezelfde profetie te vervullen, zoals u en ik die hebben vervuld en hun ogen zien uit naar en hun hoop is gericht op de toppen der bergen en de enige manier om hen hier te brengen is om hen te bereiken daar waar zij zijn en te zorgen, dat zij

niet lijden en geen gebrek hebben aan voedsel en kleding.

Wij kwamen naar deze vallei, geschraagd door de Kerk. Wij behoren nu aan de gehele wereld dezelfde steun te geven, die wij hebben ontvangen. Schenk uw vastoffer, gehoorzaam de beginselen van het welvaartsplan en laten wij de berg van het Huis des Heren en al zijn gaven en zegeningen medenemen naar de vier hoeken van de aarde, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ¹⁾

¹⁾ Noot van de Redactie. In de eerste jaren na de oorlog zijn inderdaad duizenden Kerkleden uit Europa naar de Verenigde Staten geëmigreerd. Mede dank zij de formidabele zendingen aan voedsel en kleding, door de Kerk gedistribueerd over de landen van Europa. Sinds dien hebben grote veranderingen plaats gegrepen, die de Kerkautoriteiten noopten de Heiligen in Europa aan te raden: „Blijf waar ge zijt!” Om de woorden van President David O. McKay aan te halen: „The time of gathering is not now”. (De tijd om op te trekken is er nog niet).

HERINNERING AAN HOLLAND

Denkend aan Holland, zie ik brede rivieren

traag door oneindig laagland gaan,

rijen ondenkbaar ijle populieren

als hoge pluimen aan den einder staan;

en in de geweldige ruimte verzonken

de boerderijen verspreid door het land,

boomgroepen, dorpen, geknotte torens,

kerken en olmen in een groots verband.

De lucht hangt er laag en de zon wordt er langzaam

in grijze veelkleurige dampen gesmoord,

en in alle gewesten wordt de stem van het water

met zijn eeuwige rampen gevreesd en gehoord.

H. Marsman

De geschiedenis

van de

OORLOG IN UTAH

door Hazel W. Lewis

De Heiligen, die in 1847 in de Salt Lake Vallei aankwamen, besloten dat er dringend behoefte was aan wetten om het volk te besturen. Daarom werd in oktober 1847 de Salt Lake Stake georganiseerd. Alle burgerlijke wetten werden gemaakt en door het Stakepresidentschap en de hoge raad bekrachtigd.

Later werd een grondwet ontworpen en door de stemmers tijdens een vergadering in maart 1849 aangenomen. Deze grondwet vormde de basis voor een regering van de Heiligen totdat de „Voorlopige Staat Deseret” het territorium Utah werd.

Bij een verkiezing, de 12de maart 1849 gehouden, werd Brigham Young tot gouverneur van de voorlopige staat gekozen, met Willard Richards als staatssecretaris en Heber C. Kimball als hoofd van de justitie.

Daarna adviseerde Kolonel Thomas L. Kane de Heiligen aan het Congres het verzoek te richten om als staat te worden erkend, liever dan een territoriale vorm van bestuur te krijgen, omdat in het eerste geval zij zelfbestuur zouden hebben, terwijl in het tweede geval regeringspersonen van buiten, die misschien tegen de Heiligen waren,

would worden aangewezen. Het verzoek om als staat te worden ingedeeld, werd echter afgewezen en tenslotte nam het Congres in september 1850 een wetsontwerp aan voor de organisatie van het Territorium Utah.

Het Congres ondersteunde de aanstelling van Brigham Young als gouverneur van Utah en regeringsvertegenwoordigers uit het oosten werden gekozen voor de posities van staatssecretaris, hoofd van de justitie en rechter. De Heiligen waren geneigd deze federalen te wantrouwen; sommige van hen hadden dan ook een verkeerde indruk van de Mormonen en waren jegens hen bevooroordeeld. Aldus ontstonden vele misverstanden.

Valse verklaringen werden tegen de Mormonen onder ede afgelegd, inhoudende dat deze mensen in openlijke opstand tegen de wetten en de regering van de Verenigde Staten waren. Aanbevolen werd, dat de bondsregering onmiddellijk een gewapende macht naar Utah zou zenden.

Zonder de beschuldigingen nader te onderzoeken, gaf President James Buchanan de 28ste mei 1857 een expeditieleger van de strijdkrachten van de Verenigde Staten opdracht naar Utah op te mar-

cheren om de zogenaamde opstand te onderdrukken. De commanderende officier van deze 2500 man sterke legermacht was Kolonel Albert S. Johnston, die een nieuwe groep federale regerings-vertegenwoordigers meebracht, o. a. Alfred Cumming, die Brigham Young als gouverneur moest vervangen.

De 24ste juli 1857 waren ongeveer 2600 Heiligen bij de ingang van Big Cottonwood Canyon bijeen om de tiende verjaardag van hun aankomst in de vallei te vieren. Vier mannen reden hun kamp binnen en deelden Brigham Young en zijn raadgevers in het geheim mede, dat een onderdeel van het leger van de Verenigde Staten op weg was naar Utah.

Brigham Young hield toen raad met de broeders, die het besluit namen aan het binnen komen in de vallei door de troepen weerstand te bieden. De landweer van Utah, onder Daniel H. Wells, werd opgeroepen en het hoofdleger, 1250 man sterk, zou naar Echo Canyon en andere bergpassen worden gezonden. Deze Mormonse soldaten kregen de opdracht geen bloed te vergieten maar alles te doen wat in hun vermogen was het leger aan Green River tegen te houden, totdat de federale regering de valse beschuldigingen had onderzocht.

Kapitein Stewart Van Vliet van de intendance kwam in Utah vóór de troepen van de Verenigde Staten om voorbereidingen te treffen voor de legering en voeding van de troepen gedurende hun verblijf in de vallei. Hij werd door

Brigham Young en andere leiders hoffelijk behandeld, maar hem werd meegedeeld, dat geen voorraden konden worden verstrekt en geen vijandige macht in de vallei zou worden toegelaten. President Young zeide ook, dat de officieren konden komen en goed ontvangen zouden worden, indien zij in vrede kwamen. Indien niet, dan zouden de huizen tot de grond toe worden verbrand, de bomen omgehakt en de velden vernield. Kapitein Van Vliet bleef verscheidene dagen in Salt Lake. Zijn sympathie voor de Mormonen was opgewekt en hij was overtuigd, dat een verkeerde voorstelling van hen was gegeven. Na zijn terugkeer in Washington bracht hij de minister van Oorlog een gunstig rapport uit.

Om de voortgang van de troepen te vertragen, namen de Heiligen alles wat in wagens kon worden geladen uit fort Bridger en Supply (welke beide zij in eigendom hadden) mede en staken huizen, schuren, loodsen en gras in brand. Op bevel van Generaal Wells moesten raiders voorraadtreinen in brand steken, de dieren voor zich uit drijven en alles doen wat de troepen zou ophouden.

Tengevolge van deze acties sloeg Generaal Johnston (die tot generaal was bevorderd, nadat hij het bevel had ontvangen naar Utah te marcheren) met zijn leger zijn winterkwartier op in kamp Scott bij de verschroeide overblijfselen van fort Bridger.

Brigham Young nam contact op met kolonel Thomas L. Kane en verzocht hem om hulp. Kolonel

Kane ging naar President Buchanan en bood zijn diensten aan als bemiddelaar tussen de regering en de mensen van Utah.

Zijn aanbod werd aanvaard en hij kwam in Utah aan in februari 1858. Kolonel Kane ging naar het legerkamp om een interview met gouverneur Cumming te hebben. Deze stemde toe om met hem zonder militaire geleide naar Salt Lake City te gaan en als gouverneur van het territorium Utah te worden geïnstalleerd. Generaal Johnston was daar sterk tegen.

Niettemin vertrok gouverneur Cumming naar Salt Lake City, waar hij hartelijk werd ontvangen. Hij schreef aan generaal Johnston dat hij met de eerbied, aan een vertegenwoordigende gezagsdrager van de Verenigde Staten verschuldigd, in het territorium was verwelkomd en rapporteerde de valsheid van de beschuldigingen, die het zenden van het leger hadden veroorzaakt.

Duizenden Heiligen hadden inmiddels de stad verlaten, alleen wachten achter latend om hun eigendommen te verbranden voor het geval de troepen met vijandige bedoelingen zouden binnen komen. Dank zij trouwe vrienden van de Mormonen werd de regering overreed een vredescommissie naar Utah te zenden. De commissie vergaderde met gouverneur Cum-

ming, Brigham Young en andere vooraanstaande leiders om de situatie te bespreken. Na enige stormachtige zittingen werd ten opzichte van een vredelievende oplossing van de oorlogstoestand overeenstemming bereikt. Johnston's leger zou zonder weerstand door de stad gaan.

De 26ste juni 1858 kwam het leger de Salt Lake vallei binnen door de Emigratie-bergkloof. Het ging door een bijna verlaten stad en kampeerde op de westelijke oever van de Jordaanrivier. Drie dagen na de komst van de soldaten gingen deze veertig mijl naar het zuidwesten en kampeerden bij Cedar Valley, waar zij kamp Floyd stichtten.

Toen gouverneur Cumming op een avond in het begin van april 1857 met een escorte door Echo Canyon kwam, dacht hij, dat er wel 2000 tot 3000 man in of bij de canyon waren, terwijl er in werkelijkheid maar 150 waren, die hij het eerst had gezien. Een deel van hen werd bij elke post gezet, terwijl de overigen het bevel kregen ongezien te passeren en hem bij de volgende post op te wachten. Generaal Johnston werd eveneens misleid, wat het aantal Mormonse soldaten betreft, door de vele en grote vuren, die boven op de canyons waren ontstoken.

Het geluk is slechts voor hen, die innerlijk strijden en worstelen tot zij zich de vrede des harten veroverd hebben.

Frederik de Grote.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Wemmers, Annetje; 27 september 1959 te Zutphen.

GEDOOPT:

de Kraker, Theodorus; 16 oktober 1959 te Alkmaar.
de Kraker, Catharina; 16 oktober 1959 te Alkmaar.
Hesse, Margaretha; 16 oktober 1959 te Amsterdam.
Harmsen, Ina Folkertdina Maria; 16 oktober 1959 te Amsterdam.
Spek, Alexander Harm Hendrik; 16 oktober 1959 te Haarlem.
Spek, Jillys; 16 oktober 1959 te Haarlem.
Blokker, Elly; 16 oktober 1959 te Alkmaar.
Blokker, Gerrit Jr.; 16 oktober 1959 te Alkmaar.
Swarts, René Alexander; 16 oktober 1959 te Amersfoort.
Geelmuijden, Annigje Alida; 16 oktober 1959 te Amersfoort.
Horstmanshoff, Stephen James Hermanus; 23 oktober 1959 te Delft.
Van der Hoeven, Eveline Veronica; 23 oktober 1959 te Den Haag.
Postma, Engbert Frederik; 23 oktober 1959 te Den Haag.
Touw, Antonie; 23 oktober 1959 te Den Haag.
Schulders, Carel Govert; 28 oktober 1959 te Dordrecht.
Hendriks, Johannes Martinus; 28 oktober 1959 te Dordrecht.
Pardoen, Ella; 28 oktober 1959 te Rotterdam Zuid.
Pardoen, Margit; 28 oktober 1959 te Rotterdam Zuid.
Pardoen, Peter Johannes; 28 oktober 1959 te Rotterdam Zuid.
Hol, Jozeph Johannes; 28 oktober 1959 te Rotterdam Noord.
De Reus, Hendrik; 28 oktober 1959 te Rotterdam Noord.

GEORDEND:

van Wijk, Adrianus Johannes; 28 december 1958 te Hilversum als Leraar.
Hermann, Igor; 13 september 1959 te Gouda als Diaken.
van der Reijden, Bernard Gerrit Peter; 13 september 1959 te Amsterdam; als
Priester.
van der Laan, Hendrik; 27 september 1959 te Utrecht als Priester.
Kostwinder, Hiddo Berend; 27 september 1959 te Delft als Leraar.
Herbert, Johannes; 27 september 1959 te Delft als Leraar.
Kostwinder, Berend; 4 oktober 1959 te Delft als Ouderling.
ten Broeke, Harry; 4 oktober 1959 te Utrecht als Priester.
Geertsma, Geert Andries; 4 oktober 1959 te Vlaardingen als Diaken.
Navasard, Gipsy Jill; 4 oktober 1959 te Vlaardingen als Diaken.
Geertsma, Albert; 4 oktober 1959 te Vlaardingen als Diaken.
van Lieshout, Hubertus Cornelis; 25 oktober 1959 te Eindhoven als Priester.

OVERLEDEN:

Verbiest, Margaretha; 7 oktober 1959 te Gouda.
Kroonen, Aart; 15 oktober 1959 te Dordrecht.
Straub, Johanna Catharina; 9 oktober 1959 te Utrecht.

GETROUWD:

Slop, Pieterella en Lefrandt, Frank Cornelis; 30 september 1959 te Amsterdam.
Ring, Gersia Allagonda en van Basten, Robert; 24 oktober 1959 te Den Haag.
Akkerman, Anna Wilhelmina Christina en Boom, Theo Hans; 28 september 1959 te
Groningen.

OVERGEPLAATST:

van Orden, Lyle; van Amerika naar Zendingsschool.
Barlow, Gary D.; van Antwerpen naar Dordrecht.
Greeff, Remi H.; van Dordrecht naar Antwerpen.
Cheney, Gene W.; van Antwerpen naar Amersfoort.
Waltman, Ralph L.; van Amersfoort naar IJmuiden.
Timmerman, William H.; van IJmuiden naar Antwerpen.
Vanderlaan, Rudolph; van Vlaardingen naar Antwerpen.
Kooyman, Daniel R.; van Antwerpen naar Vlaardingen.

Lyle Van Orden

AANGEKOMEN:

Van Orden, Lyle; van Thomas, Idaho.

Wij zijn de zaaiers. Onze kinderen zullen de oogsters zijn. Te werken opdat volgende geslachten beter en edeler zijn dan wij, — dat is een taak zonder egoïsme en zonder ijdelheid. Laat ons daartoe samenwerken, opdat het koninkrijk van de Geest kome.

Maria Montessori.

De hele wereld, die wij zien, is de weerspiegeling van onze eigen innerlijke gesteldheid.

Elbert Hubbard.

Het leven is ons gegeven, wij oogsten het door het te geven.

Rabindranath Tagore.

Ge moet nooit zeggen een mening over iets te hebben, vóór ge de krachtigste argumenten hebt bestudeerd, die tegen het gezichtspunt werden ingebracht, waartoe gij overheldet.

Charles Bradlaugh.

Bejegen niemand smadelijk, draag geduldig
Beledigende taal; zoek nooit terwille van
Dit sterfelijk lijf eens andren ondergang;
Drijve andrer gramschap nooit ook u tot toorn
Maar zegen wie u vloekt.

Manu.

De meeste lezers zetten hun boeken in hun boekenkast en de meeste schrijvers hun boekenkast in hun boeken.

Chamfort.

Influisteringen van de Heilige Geest

door Wilford Woodruff.

(in dit korte verslag geeft Wilford Woodruff bewijs te meer, dat hij ten alle tijde door de „influisteringen van de Geest werd geleid” - P.N.)

In 1848, na mijn terugkeer van onze pioniersreis naar Winter Quarters, werd mij door de President van de Kerk gezegd, dat ik met mijn gezin naar Boston moest gaan, daar de achtergebleven Heiligen verzamelen en hen naar de valleien der bergen brengen.

Op mijn reis naar het oosten zette ik mijn wagen op het erf van een van de broeders in Indiana en Broeder Orson zette zijn wagen naast de mijne, niet meer dan twee voet er vandaan.

Dominicus Carter, uit Provo, en mijn vrouw en vier kinderen waren bij mij. Mijn vrouw, een kind en ik legden zich in de wagen ter ruste; de overigen sliepen in het huis.

Ik lag nog niet lang in bed, toen een stem tot mij zeide: „Sta op en geef uw wagen een andere plaats.”

Het was geen onweer, geen weerlicht of een aardbeving, maar een stille, zachte stem van de Geest van God — de Heilige Geest.

Ik zeide tot mijn vrouw, dat ik op moest staan en mijn rijtuig verplaatsen. Zij vroeg: „Waarom?”

„Ik weet het niet, maar de Geest zegt mij dit te doen”.

Ik stond op en verplaatste mijn rijtuig verscheidene meters en zette het naast het huis.

Toen ik naar bed terugging, zeide dezelfde Geest tot mij: „Haal nu uw muilezels van die eikenboom vandaan”. Die boom stond een kleine honderd meter van ons rijtuig verwijderd.

Ik bracht ze naar een bosje van jonge notebomen en bond ze daaraan vast. Toen ging ik naar bed.

Binnen een half uur trof een wervelwind de boom, waaraan de muilezels vastgebonden waren geweest, brak deze bij de grond af en droeg hem negentig meter verder, twee heggen op zijn baan wegvagend en deponeerde de boom languit op het erf, waar mijn rijtuig stond. Ik bevond, dat hij anderhalve meter in omtrek was. Binnen een voet afstand van Broeder Hyde's rijtuig kwam hij terecht, maar raakte het niet.

Door aldus aan de openbaring van Gods Geest gehoor te geven, redde ik het leven van mijzelf, mijn vrouw en kind en van mijn dieren.

(uit: Missionary Experiences door Preston Nibley)